

::R0442 : strona 4::

UŚWIĘCAJĄC ŚWIAT

Ponieważ widzimy, że Pan Jezus i Apostołowie w swoim nauczaniu odłączyli kościół od świata, my staramy się czynić to samo. Właśnie mieliśmy pod rozważaniem temat „wasze poświęcenie” (kościół) i teraz chcemy zerknąć na przywilej świata w tym względzie. Chociaż te dwie zbiorowości są podobne do siebie, to jednak one się różnią. One są podobne do siebie w tym sensie, że dla obydwu poświęcenie oznacza ofiarowanie; a różnią się, ponieważ ofiarowanie jest różne w zależności od towarzyszących mu okoliczności.

Poświęcenie kościoła i świata odbywa się w innych okresach czasu. Najpierw, w (tym) wieku Ewangelii poświęcany jest Kościół; w następnym wieku, często nazywanym wiekiem Tysiąclecia, poświęcenie będzie udziałem świata. Chociaż Pan Jezus tak umiłował świat ludzi, że umarł za nich i pragnął, aby oni byli tak samo poświęceni jak Kościół, jednak wiedząc, że według Bożego porządku najpierw Kościół musi być wybrany i udoskonalony do poziomu duchowych istot, zanim świat ziemskich istot mógłby być błogosławiony przez ich posługę, to już na początku obecnego wieku On tak się modlił: (Jan 17:9,21,22) „Ja za nimi proszę, nie za światem proszę, lecz za tymi, których mi dałeś” (w szczególności wybranych magnesem prawdy, aby stali się oblubienicą i współdziedziczką Pana Jezusa) „aby wszyscy byli jedno, jak Ty, Ojczy, we mnie, a Ja w tobie, aby i oni w nas jedno byli (...), aby byli jedno, jak my jedno jesteśmy” („uczestnicy Boskiej natury” 2 Piotra 1:4), aby (kiedy oni w ten sposób będą udoskonaleni w Boskiej naturze) ŚWIAT uwierzył.

Tak, głęboko ukryte bogactwa łaski dla świata są obecnie zasłonięte przez nadzwyczajne skarby Bożej łaski i miłosierdzia okazywane nam, którzy jesteśmy w Chrystusie Jezusie (Efez. 2:6-8). Członkowie „królewskiego kapłaństwa” poświęcają się do składania ofiar podczas obecnego wieku Ewangelii. Pozafiguralni „Lewici”, którzy poświęcają się na służbę, lecz nie do składania ofiary, będą musieli wykonać tę służbę w wieku Tysiąclecia (4 Moj. 8:24).

Podczas wieku Ewangelii rozlega się wołanie, kto weźmie krzyż, aby mnie naśladować (Pan Jezus)? Kto jest chętny do zaparcia siebie samego i do cierpienia z Chrystusem, mając nadzieję królowania z Nim? Kto złoży swoje ciało – swoją naturę ludzką – jako ofiarę żywą i umrze z Nim, aby również mógł żyć z Nim? (2 Tym. 2:12; Rzym. 12:1 i 6:8). W odpowiedzi na to wezwanie do trudnej służby ale „rozumnej”, wzięwszy pod uwagę jej nagrodę, podczas 1800 lat nieliczni – członkowie „małego stadka” i „królewskiego kapłaństwa” odpowiedzieli na wezwanie i zostali wybrani. Ilu ich jest, lub którzy to są, nie wiemy – Pan Bóg wie; ale my wiemy, że Pan Jezus jest arcykapłanem ich wyznania

i ci, którzy będą z Nim, są powołani i wybrani przez poświęcenie Ducha i przez wiarę w prawdę (2 Tes. 2:13) i wierni. Również wiemy, że do nich będą należeli jedynie ci, którzy zawarli i wypełnili „przymierze przy ofierze” (Ps. 50:5; Obj. 17:14).

Warunkami poświęcenia się wszystkich ziemskich ludzi przyszłego wieku nie będzie ofiarowanie przez nich rzeczy prawych, sprawiedliwych i dobrych, lub oddawanie ludzkiego życia, lecz posłuszeństwo Panu Bogu i Jego prawu miłości, które, opierając się na najpewniejszym fundamencie, sprowadza błogosławieństwo wiecznego życia. Prorok wyraża tę myśl słowami: „Służcie Panu z bojaźnią (czcią) i weselcie się, Z drżeniem złóżcie mu hołd” (Ps. 2:11). „Słuchajcie (bądźcie posłuszni), a ożyje wasza dusza (...) Niech bezbożny porzuci swoją drogę, a przestępca swoje zamysły i niech się nawróci do Pana, aby się nad nim zlitował; do naszego Boga, gdyż jest hojny w odpuszczaniu” (Iz. 55:2, 7). Jednym słowem, posłuszeństwo dla Pana Boga będzie jedynym wymaganiem od wszystkich, którzy, jako usprawiedliwieni przez wiarę w Chrystusa będą chcieli całkowicie poświęcić się Panu Bogu. Podczas wieku Tysiąclecia oni nie będą mieli możliwości ofiarowania się, krzyżowania lub umierania, widząc, jak wszelkie formy grzechu będą usuwane i wszystkie rzeczy poddawane pod kontrolę dobra i sprawiedliwości. Ponieważ według Bożego dozwolenia, obecnie zło (Szatan) rządzi światem, dlatego prawe postępowanie, prawda, dobroczynność sprowadzają zarzuty, krzyżowanie i cierpienie: i to, co widzimy, ma pozwolić na cierpienia i ofiarowanie się nie tylko arcykapłana Jezusa, który, bez złożenia w ofierze swego człowieczeństwa nigdy nie mógłby stać się uczestnikiem „Boskiej natury”, przez co, oni będą przyobleczeni mocą, aby błogosławić i przyprowadzać do poprzedniego stanu cały rodzaj ludzki. Kiedy zło, które obecnie odnosi sukcesy, ustąpi swego miejsca nigdy nie kończącemu się tryumfowi sprawiedliwości, dla wszystkich to będzie oczywiste. Okoliczności, które teraz czynią ofiarowanie niezbędnym do zwyciężenia świata, skończą się i już nigdy więcej nie powrócą; w rezultacie czego skończy się możliwość ofiarowania się dla sprawiedliwości i prawdy. Z wypełnieniem się przepowiedzianego czasu, kiedy „król będzie panował w sprawiedliwości, a księżniczka będzie sprawować sądy na ziemi” – wtedy „zakwitnie sprawiedliwość za dni jego”, a niegodziwcy będą wytępieni (Ps. 72:7; 37:9).

Według figuralnego prawodawstwa, pierwotnie było wyznaczonych pięciu poświęconych kapłanów, podczas gdy ilość ustanowionych Lewitów wynosiła siedemnaście tysięcy sto sześćdziesiąt (4 Moj. 4:36,40,44,48; 2 Moj. 28:1). Wzajemna proporcja powyższych liczb prawdopodobnie jest figurą na dużo większą proporcję, jaka w następnym wieku wystąpi pomiędzy zbawionymi i poświęconymi ludźmi ziemskimi a członkami „małego stadka” wybranymi podczas wieku Ewangelii w ciężkiej próbie ofiarowania, aby stać się duchowymi istotami – „nowymi stworzeniami”, którzy uczynieni dla Boga naszego rodem królów i kapłanów, będą królować na ziemi (Obj. 5:10). Dla głębszego zapoznania się z tym aspektem przedmiotu, przeczytajcie broszurę „Cienie Przybytku.”

Wtedy będzie wiadome, że zakończył się czas dla nas, jako kapłanów poświęcających się do składania ofiar i że nadchodzi czas poświęcania się do klasy Lewitów. Jakże ważnym jest teraz, podczas tego krótkiego czasu jaki pozostaje, aby ci, którzy w ten sposób poświęcają się do składania ofiary z Panem Jezusem, umacniali swoje powołanie i wybór przez posłuszeństwo.

Można by zapytać, czym rzeczywiście różnią się od siebie dwa poświęcenia, które rzutują na nasze postępowanie w codziennym życiu? Odpowiadamy, że poświęcenie czyli ofiarowanie się członków klasy Lewitów jest tylko powstrzymaniem się od grzechu i wykonywaniem takich rzeczy, które są słuszne, gdy tymczasem ci, poświęcający się jako kapłani zapierają samych siebie względem tych rzeczy, które, będąc ich ludzkimi przywilejami, słusznie im się należą. Dla przykładu: jest właściwym, aby zgodnie z prawem i przez odpowiednie postępowanie ludzie starali się o zabezpieczenie sobie wygodnego i szczęśliwego życia na ziemi, aby cieszyli się dobrą sławą, aby sprawiedliwie i z szacunkiem oceniali swoich bliźnich, aby zajmowali stanowiska w urzędach publicznych; aby zużywali czas i swoje zdolności w dziedzinie nauki, muzyki, sztuki itd. Jeśli o te wszystkie rzeczy zabiega się w sposób bezgrzeszny, one są właściwe dla LUDZI poświęconych – dla Lewitów – lecz nie są one właściwe dla nowego stworzenia, dla królewskiego kapłaństwa. Dla tych ostatnich jest to staraniem się o nic: łatwizna, wygoda, opinia, ziemskie zaszczyty nie powinny być brane pod uwagę, pamiętając, że są one niby żużel, w porównaniu z wyższym urzędem i zaszczytami obiecany mi ofiarnikom. Ta klasa kapłanów nie ma czasu na koncerty, gry, świeckie nauki, sztukę, muzykę itd., chociażby nawet te rzeczy nie były grzeszne (z wyjątkiem tych, które są konieczne dla zdrowia). Cały swój czas, pieniądze i zdolności klasa kapłańska poświęca w ofierze dla Pańskiej służby. „Jako napisano: Z powodu ciebie co dzień nas zabijają, Uważają nas za owce ofiarne. Ale w tym wszystkim zwyciężamy przez tego, który nas umiłował.” „A jeśli dziećmi, to i dziedzicami, dziedzicami Bożymi a współdziedzicami Chrystusa, jeśli tylko razem z nim cierpimy, abyśmy także razem z nim uwielbieni byli. Albowiem sądzę, że utrapienia (straty, wyzbywanie się praw, samozaparcia) teraźniejszego czasu nic nie znaczą w porównaniu z chwałą, która ma się nam objawić” (Rzym. 8:17,18,36,37). Te odróżniające się od siebie poświęcenia są szerzej omówione w artykule „Dwa Chrzty.”

=====

— Luty 1883 r. —

Jeżeli zauważyłeś błąd w pisowni, powiadom nas poprzez zaznaczenie tego fragmentu tekstu i przyciśnięcie *Ctrl+Enter*.